

La cova

Després de molts anys, en Martí va decidir fer una cosa que feia molts anys que li rondava pel cap: pujar a la Roca Bacunal. Era un recorregut que havia fet moltes vegades de petit. Sortia del carrer Bitller, passava pel pont que hi havia sobre la riera de Rifred, pel costat de cal Carreter i bosc amunt, superant de tant en tant algun carrer enquitranat de la urbanització Mas Ambrós.

Amb més anys i menys empenta, va decidit fer el mateix recorregut. Així que va arribar a Calonge, va deixar el cotxe al principi del carrer Bitller i ben equipat va començar l'ascens al seu mirador preferit de tota aquella vall. Va travessat el carrer de la seva infantesa, recordant els jocs de pilota, el fet i amagar o les caigudes amb bicicleta. A la plaça dels Quatre Camins, va agafar el que portava a la riera. Però sorpresa! aquell pont encorbat ja no hi era. Una riuada se'l va emportar fa molt de temps, i no hi ha hagut Ajuntament interessat en recuperar-lo.

Tampoc era el mateix cal Carreter. Ja no hi havia vaques, on anava a buscar la llet amb la seva cantina verda. Ai, aquella llet... Després de fer-la bullir, la seva mare li regalava el tel sobre una llesca de pa i sucre pel damunt. Era la seva llatinadura. Tampoc hi havia porcs. Pobrets, veure'ls capar de ben petits, tots menys un. O la matança del porc, tot un ritual que s'ha anat perdent en les nits del temps, encara que va quedar arrapat a la seva memòria el crit de l'animal en ser degollat pel matancer. Un crit que li ha ressonat vivament en passar pel costat de la masia.

Va seguir pujant, i el corriol que abans creuava pel mig de la finca on hi ha la taula i la cadira de les Bruixes estava barrat per una tanca perimetral. Així que va decidir pujar per un dels vials de la urbanització, veient cases on abans tot era bosc. Ni bosc, ni ruscos fets de suro perquè les abelles dipositessin la mel. Va seguir pujant entre carrers i corriols fins arribar quasi a sota la Roca Bacunal. Li faltava el darrer tram, però la cosa no era tan fàcil, ja que la presència de cases barraven el seu accés.

Va superar la barrera de cases passant per un petit torrent d'aigua entre dues d'elles, encara que es va veure obligat a desviar-se una mica del seu objectiu. No era fàcil, el bosc estava brut, fent difícil i lent l'avançament cap a la fita marcada. Finalment, va arribar a sota la roca dels Tres Reis. Des d'aquí, en biaix i amb alguna esgarrinxada, va aconseguir arribar a la Roca Bacunal, passant abans per la cova prehistòrica del mateix nom que hi ha a un lateral.

Un cop a dalt la roca va poder gaudir del seu poble. Des d'aquella atalaia natural, va observar com el creixement urbà havia desdibuixat aquella silueta de peix que tenia el nucli urbà quan ell era petit. Un poble en forma de peix que mirava cap al mar Mediterrani, encara que el seu passat sempre ha estat lligat a la terra, amb aquell pla productiu. Com deia aquell poema: Calonge és la terra de les taronges, *esberginies* i pebrots.

Des d'allà va decidir anar a visitar la cova de l'Avellana, descoberta quan jugaven per aquell indret a indis i pistolers. Abans d'arribar-hi, va passar per la roca d'en Nixon, ja que té la mateixa imatge que un president dels Estats Units. I baixant una mica ja va poder veure la figura de la cova, la qual és la mateixa que la del fruit sec que li dona nom. Al costat encara es podia observar la terra excavada de la cova quan ell era jovent.

Un cop allà, va decidir entrar-hi dins de la cova. S'hi estava fresc, en comparació amb el dia calorós que feia. Va beure una mica d'aigua i, dins aquell petit racó, on fa molt i molts anys reposaven els habitants d'aquests contrades, va repassar el pas del temps, que fuig inexorablement com els seus records. Mentre anava desgranant-los, els seus petits ulls es van anar tancant, poc a poc, fins a tancar-se definitivament i afegir-se a les ànimes dels primers calongins.